

Abstract

These poems were written as attempts to capture the author's experience of COVID-19.

English titles

Three Halves

1. Fifth Day, in Quarantine
2. Before Dying
3. Paper in Between

Keywords

COVID-19,
quarantine,
writing,
memory,
pandemic

TATLONG KALAHATI

NOEL R. DEL PRADO

IKALIMA, SA KWARRANTINA

Paano ihahatid ang buwan
sa loob ng iyong kuwarto?

Katulad ng bintana,
nakatutok ang isip

sa apat ng kanto ng langit,
parihabang abot-tanaw

ng pagdungaw at paghihintay.

Nakatalungko sa kama,
mabigat ang balikat at likod,
humihigop ng malapot na hininga
mula sa malalim na balon

ng putik na hindi nakikita.

At sa ikalimang araw ng kuwarantina,
parisukat na ang lahat ng balintuna,
ang walang hanggan, pilit na inaampat
sa apat ng sulok ng kuwarto at isipan.

Agaw-anino sa loob ng mga dingding,
pikit-dilat, nagbabaga ang mata at noo,
napupuno ng alaala at pag-aalala,
nasasamid sa paghinga, at paubo

ang bunto ng hininga.

O anak, hindi ko maibulong
ang haplos ni *Luna*:

*Ang buwan, hinuhuni sa tinig ng ina
oyaying sumusundo sa payapang tulog
at nag-iiwan ng diin ng kanyang yakap
sa maliliit na braso ng kanyang anak.*

Ihahatid ang kalahating pilak
at kalahating puting busilak,
tatawid sa gilid ng iyong pisngi
hanggang sa dulo ng kuko

sa iyong mga daliri.

BAGO MAMATAY

Kung may ilang sandali pa
sa dulo ng aking buhay,
nais kong magsuklay.

Mapipilitang muling tumingin sa salamin,
makikita ng mata ang kanyang sarili,
hindi magtataka, at hindi din magtatagal

dahil kailangang harapin itong tungkulin
ng masinsing pagmamasid sa buhok,
aayusin ayon sa alaala ng dating sarili:

*sa buhok kong matigas na bunot,
masinsing kulot, hindi humahaba,
kumakapal lamang, damuhang napabayaang*

*ligaw na damong buong araw
nginunguya ng baka at kabayo,
hindi pa rin sumusuko sa pagtubo*

*uusbong, hahaba, lulunti,
itinataas papalangit, paunti-unti
ang maliliit na espadang katha ng isip.*

Nais ko ngayong magsuklay
upang muling mahipo
ang iilang katiyakan

na nakakapit sa aking anit.

Kahit patuloy na sumisingaw ang init
sa butil-butit na pagtagas ng pawis
mula sa tuktok ng aking ulo

dumadausdos sa gilid ng sentido,
dadampi sa pisngi,
at kakapit sandali sa panga—

Bago tuluyang tumalon
ang mga butil ng panahon
sa iisang balon

ng paglimot at pag-alala.

PAPEL SA PAGITAN

para kay Manet

Ngayon lamang kita nakita nang ganito,
hindi kaharap, kundi katapat
sa kabila ng aking mga salita.

Narito ako at nand'yan ka,
nasa pagitan natin
itong papel na dingding

kung saan nakasulat ang tulang ito.

At maaari kong ibulong sa iyo:

*ako ang nagsulat
ikaw ang nagbabasa*

*ako ang tinig
ikaw ang nakikinig*

*ako ang diwa
at ikaw ang Diwata.*

Sapat na ito.

Kahit hindi sabay ang ating mga mata
sa pagtalunton sa mga taludtod,
alam kong nagtatagpo rin sila.

Kahit laging malayo ang panahon
ng aking pagsulat
sa sandali ng iyong pagbasa.